

der skal kunne bevilges Udsættelse med Indpodningens Foretagelse, naar Helbredshensyn gjør det ønsket, og naar de vedkommende underordnede Myndigheder ikke ere enige om at bevilge en saadan Udsættelse, skal Sagen forelægges den høiere Dyrighed, saaledes at ikke Justitsministeren, men, efter hvad der er vedtaget i Landsstinget, Amtmanden tager Bestemmelse om, hvorvidt Udsættelse skal finde Sted. Jeg behøver nu sikkert ikke at fremdrage, at naar Lovforslaget har en saadan Bestemmelse om Udsættelse af Indpodningen, hvor Helbredshensyn gjør det nødvendigt, er virkelig den Forudsætning rent forandret, hvortil det tidligere Forslag om 12 Aars Alderen knyttede sig. I to væsentlige Punkter er der altsaa foregaaet saadanne Forandringer siden Sagens Foretagelse her i forrige Samling, at man ikke kan holde sig til den Omstændighed, at man dengang foreslog 12 Aar, som Noget, der skulde være til Hinder for nu at følge Regjeringen i dets Forslag om at vælge 7 Aars Alderen. — Hvis jeg ikke opfattede det ærede Medlems Udtalelse uheldigt, begyndte han, efter at have endt den nævnte Del af sit Foredrag, at tale i sit eget Navn, thi det forekom mig, at han sagde, at han for sit Vedkommende vilde bemærke det, som derpaa fulgte efter. Hvad var da dette? Det var en Fremhævelse af den Omstændighed, at der rundt om i Folket kunde være og var Saadanne, som nærede Hengslighed for, at Indpodningen af Kopper i en saa tidlig Alder som under det 7de Aar skulde kunne lægge Spiren til Udviklingen af Sygdomme, og da navnlig Kirkesygdomme; han tilføiede, at man skulde give efter for en saadan Frygt hos en Del af Befolkningen, og at dette maatte indeholde Grund til ikke at træde længere tilbage med Hensyn til Aldersgrænsen end til det 12te Aar, i Særdeleshed naar man tog Hensyn til, at det tidligere var Konfirmationen, altsaa i Reglen det 14de eller 15de Aar, der dannede Grænsen. Vi have ikke blot idag hørt nævne den Frygt, som saaledes skulde vise sig hos en Del af Befolkningen for Indpodningens Følger; det er Noget, vi ogsaa have hørt udtale med særdeles stærke og indlængende Ord i forrige Samling, men naar man paaberaaber sig, at

der kan være en saadan Formening hos en Del af Befolkningen, maa man paa den anden Side ikke overse, at Frygten for en Kopper-epidemi og for Kopper sygdommen ikke hos enkelte Individer, men hos en stor, ja jeg tør sige hos den langt overvægtende Del af Befolkningen, staar som et af de værste Skrækkbilleder, man kan opstille, og derfor maa det efter min Overbevisning være Lovgivningsmagtens og Statens Sag at sørge for, at der gjennem alle Foranstaltninger arbejdes hen til, at Samfundet ikke bliver udsat for en saadan Ulykke. Jeg har allerede ved tidligere Leiligheder tilladt mig at fremhæve de Resultater, som have vist sig med Hensyn til Indpodningens Virksomhed her i Kjøbenhavn, men ligesom tidligere er jeg af ganske naturlige Grunde heller ikke nu istand til at meddele Dplysninger om Forholdet udenfor Kjøbenhavn. Med Hensyn til Kjøbenhavn har det imidlertid vist sig, at der har hersket Kopper-epidemier gjennem alle Aarene fra 1864 til Udgangen af 1869. Hvorledes Sagen forholder sig med Hensyn til det nu forløbne Aar, er jeg ikke istand til at sige af Mangel paa Dplysninger, idet saadanne ikke foreligge, men Kopper-epidemier have som sagt fundet Sted vedholdende siden 1864 og indtil Udgangen af 1869. Naar man har sagt — og det er navnlig tidligere anført af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgfreds (Termanzen) — at man ikke behøver at være angstelig for at høre denne Dvang, idet der er en saadan Overbevisning om, at Kopper-indpodningen er en gavnlig Foranstaltning, at den vil trænge igjennem af sig selv, saaledes at man ikke behøver at paalægge nogen Dvang i saa Henseende, idet de Enkelte maa give efter for dette Hensyn, uagtet de selv ere angstelige for Indpodningen, saa maa jeg dog herimod bemærke, at naar man betænker, at der i Kjøbenhavn siden 1864 har været over 1000 Individer, som man har været nødt til ved Dvang at faa vaccine, kan man ikke hengive sig til den Tro, at den almindelige Bevidsthed om Indpodningens Vigtighed virkelig skulde være istand til at fritage Staten for at anvende Dvangsmidler, som ere nødvendige af Hensyn til det hele Samfund.